

9
6
3

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 181 /2011
(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 1402/151/2009)
ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Απόστολο Φωτόπουλο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ολυμπία Κορέα, Πρωτοδίκη, Κωνσταντίνα Κιζιρίδου, Πάρεδρο Πρωτοδικείου – Εισηγήτρια, και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, την 2^α Μαΐου 2011, για να δικάσει την αγωγή με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1402/151/2009, με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα κι εκπροσωπείται νόμιμα, 2) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ -ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα κι εκπροσωπείται νόμιμα και 3) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Η ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής κι εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου Δικηγόρου του ΔΣ Κατερίνης Χαράλαμπου Καραμανίδη, ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: , κατοίκου
, ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου Δικηγόρου του ΔΣ Κατερίνης Χρήστου Παπαγιάννη, ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης ορίσθηκε αρχικώς για τη δικάσιμο της 21-6-2010, και μετά από αναβολή για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της ως άνω αγωγής στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά, όσα αναφέρονται στα πρακτικά της συνεδρίασης και στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημοσία εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ.1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποιήσεως και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο

κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν.2121/1993 είναι

ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμημένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν.2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, κατάρτιζον κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ.1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως το ύψος της εύλογης αμοιβής, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνο Ελλήνων αλλά και αλλοδαπών φορέων. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές

οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Κατά το άρθρο 56 παρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό της αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (ΠολΠρΘεσ 9327/2008 Αρμ 2008. 1503 και ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ. - Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθμ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΠολΠρΘεσ 3953/2008

αδημ., ΜονΠρΘεσ 22795/2007, ΜονΠρΘεσ 22794/2007, ΜονΠρΘεσ 18762/2007 ΝΟΜΟΣ). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑΣ

[Handwritten signature]

[Handwritten mark]

[Handwritten mark]

[Handwritten mark]

καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν.2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Εξάλλου, στο άρθρο 4 του νόμου 2054/1992 («κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί

προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961») ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις : α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει γραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις : α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους, β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου « όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση δημοσιεύτηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοηλεκτρονική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992 προκύπτει ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους

ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του. Τέλος, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ. 4 του νόμου

Ψεφύλλο της υπ' αριθμ. 181/2011 απόφασης του Πολύτου Πρωτοδικείου Κατερίνης
(Τακτική Διαδικασία)

2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους. Ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγούς (δισκογραφικές εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, τα ονόματα των οποίων αναφέρονται στο δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου της προαναφερόμενης ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους της, μέλη των εναγόντων, της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των εναγόντων οργανισμών. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.

3 του ως άνω νόμου, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του στις αναφερόμενες στην αγωγή τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και τον εναγόμενο, που διατηρεί στο

Δήμου

του επιχείρηση κέντρου διασκέδασης dance club - discoteque με το διακριτικό τίτλο «

», εμβαδού 700 τ.μ. περίπου, σε

διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, όσο και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και είσπραξης αυτής από τους ενάγοντες οργανισμούς. Ότι ο εναγόμενος αρνήθηκε να συμπράξει σε τούτο, παρότι με τη δημόσια χρήση του μουσικού ρεπερτορίου και δη των

δειγματοληπτικά αναφερομένων στο δικόγραφο της αγωγής ελληνικών και ξένων μουσικών τραγουδιών, ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία του, η οποία αυξάνεται και ως εκ τούτου αυξάνει τα έσοδά του. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν: α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποιεί ο εναγόμενος,

μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην ως άνω επιχείρησή του, με χρόνο λειτουργίας 1 έως 5 μήνες το χρόνο, για τα έτη 2007 και 2008 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων του για κάθε

έτος, το οποίο να μην είναι λιγότερο σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος από το ποσό των 3.600,00 ευρώ για κάθε ένα από τα ως άνω

έτη και συνολικά το ποσό των 7.200,00 ευρώ + 19% Φ.Π.Α. (1.368,00), ήτοι το ποσό των 8.568,00 ευρώ, β) να κατανεμηθούν τα παραπάνω ποσά, σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, σε ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές και 25% για τους μουσικούς, γ) να υποχρεωθεί ο

εναγόμενος να τους καταβάλει τα παραπάνω ποσά, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρις εξοφλήσεως, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή, δ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε

κατά την επίδικη περίοδο, προκειμένου να προβούν στην διανομή των ποσών

αυτών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιείται τέλος ε) να

καταδικαστεί ο τελευταίος στη δικαστική τους δαπάνη, ποσού 500 ευρώ.

Μ' αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή αρμόδια καθ' ύλην και

Κ

7

9

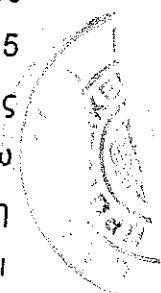

Σφύλλο της υπ' αριθμ. 181/2011 απόφασης του Πολυπρωτοδικείου Κατερίνης
(Τακτική Διαδικασία)

κατά τόπον εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρ. 1, 18 αριθμ. 1, 22 ΚΠολΔ και 49 παρ. 1 εδ. ε' Ν. 2121/1993), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, είναι δε επαρκώς ορισμένη απορριπτόμενου του περί του αντίθετου ισχυρισμού του εναγομένου ως αβασίμου, αφού περιέχονται όλα τα προβλεπόμενα από το άρθρο 216 του ΚΠολΔ για το ορισμένο αυτής στοιχεία, ώστε να είναι σε θέση ο εναγόμενος να αμυνθεί (ΑΠ 1591/2006 Δ. 2007.1229). Ειδικότερα, εκτίθενται, εκτός άλλων, κάποιοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής με τους οποίους οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και τη διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών, χωρίς να απαιτείται, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στη νομική σκέψη, να εξειδικεύεται η επί μέρους έννομη σχέση που συνδέει τους ενάγοντες με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης (ΕφΘεσ 2187/2008 αδημ.). Εξάλλου, αρκεί και μόνη η αναφορά ότι οι αιτούντες οργανισμοί εκπροσωπούν όλους τους δικαιούχους (ημεδαπούς και ξένους) της κατηγορίας τους εντός της Ελληνικής επικράτειας, ως οι μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί του συνόλου αυτού, χωρίς να απαιτείται η ονομαστική απαρίθμηση όλων των δικαιούχων της εύλογης αμοιβής και όλων των έργων στα οποία αυτοί συμμετείχαν και δίχως επίσης να απαιτείται η επίκληση ορισμένων συμβάντων από τα οποία να προκύπτει η εκ μέρους των δικαιούχων μεταβίβαση στους ενάγοντες της διαχείρισης και προστασίας των περιουσιακών δικαιωμάτων τους ή η πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί, η οποία τεκμαίρεται κατ' άρθρο 55 παρ. 2 α του Ν. 2121/1993, που καθιερώνει μαχητό τεκμήριο, το οποίο μπορεί ν' ανατρέψει ο αντίδικος των οργανισμών επικαλούμενος και αποδεικνύοντας αυτός, ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική, αντλώντας πληροφορίες από τον ίδιο τον Οργανισμό κατ' άρθρο 55 παρ. 4 α του ίδιου νόμου. Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 46, 47, 49, 52, 54 παρ. 1, 55, 56 και 58 του Ν. 2121/1993, 346 και 901 του ΑΚ, 74, 176, 191 παρ. 2, 450 επ., 907 και 908 παρ. 1 γ' του ΚΠολΔ, πλην α) του αιτήματος να κατανεμηθεί το ποσό της ζητούμενης ενιαίας εύλογης αμοιβής μεταξύ των εναγόντων οργανισμών, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, διότι, όπως ευθέως συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 3 του Ν.2121/1993, οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται κατ' αρχήν εξ ημισείας

12-1997 και 9528/22-2-1995 αντίστοιχα για τον καθένα αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσαγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών, αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται, ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτήν την εξουσία. Η εναγομένη δεν ανέτρεψε το τεκμήριο αυτό. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς αποδείχτηκε ότι οι ενάγοντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς (Ελβετικός SWISS PERFORM, Γερμανικός GVL, Γαλλικός SPEDIDAM, Ισπανικός AIE, Σουηδικός SAMI, Ρουμανικός GREDIDAM, Ουγγρικός EJI, Λιθουανικός AGATA, Δανικός GRAMEX, Ολλανδικός NORMA, Βελγικός MICROCAM, Πολωνικός STOART, Βρετανών και Αμερικάνων καλλιτεχνών RITS AGENCY LTD κλπ) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι

συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες για λογαριασμό των αλλοδαπών δικαιούχων

Handwritten initials or signature on the left margin.

Handwritten mark or signature on the right margin.

Handwritten mark or signature at the bottom left.

Handwritten mark or signature at the bottom center.

7ο φύλλο της υπ' αριθμ. 181/2011 απόφασης του Πολ/λούς Πρωτοδικείου Κατερίνης
(Τακτική Διαδικασία)

συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης «Περί ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας (π.χ. το διαδίκτυο), δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως και σε όλη την Ευρώπη, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ανωτέρω νομική σκέψη, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς αυτούς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του νόμου 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης» (Εφ Θεσ 2187/2008 ό.π.). Στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης (απαραίτητη ή χρήσιμη μουσική), το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, με τη δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» την 2-5-2003, «ΑΥΓΗ» την 6-6-2003 και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» την 2-9-2003, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή ανέρχεται σε ποσοστό 10% ετησίως που υπολογίζεται με βάση τα ακαθάριστα έσοδά τους με ελάχιστο ποσό ανά έτος, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τους μήνες λειτουργίας

αυτού. Ειδικότερα, για καταστήματα αυτής της κατηγορίας με επιφάνεια από 401 τ.μ. έως 500 τ.μ. και διάρκεια λειτουργίας 1 έως 5 μήνες, αν η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, η αμοιβή καθορίστηκε στο ελάχιστο ποσό των 3.300,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ ποσού 19% κατ'έτος. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων είναι και ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται στο του επιχείρηση κέντρου διασκέδασης με το διακριτικό τίτλο « », εμβαδού στεγασμένου χώρου από 401 τ.μ. έως 500 τ.μ. και συγκεκριμένα 473,40 τ.μ. (βλ. την υπ' αριθμ. 551/2009 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης, που οι ενάγοντες επικαλούνται και προσκομίζουν), και όχι 700 τ.μ., όπως ισχυρίζονται οι ενάγοντες. Το κατάστημα αυτό λειτουργεί καθημερινά από το μήνα Μάιο έως και το μήνα Σεπτέμβριο και η πελατεία της αποτελείται κυρίως από νέους παραθεριστές που διαμένουν και διασκεδάζουν στην περιοχή. Το κατάστημα διαθέτει εξαιρετικές εγκαταστάσεις μουσικής, απασχολεί DJ και εκπέμπει σε δυνατή ένταση μουσική, ελληνική και ξένη, η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία του, καθόσον πρόκειται για νυχτερινό κέντρο διασκέδασης. Κατά το έτος 2007 ο εναγόμενος χρησιμοποιούσε ξένο και ελληνικό ρεπερτόριο, των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, η χρήση του οποίου, όπως προαναφέρθηκε, ήταν απολύτως απαραίτητη για την άσκηση του είδους της επιχείρησής του, καθώς και για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών του. Παρά το γεγονός, όμως, ότι οχλήθηκε σχετικά από τους ενάγοντες, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Ο ισχυρισμός των εναγόντων ότι ο εναγόμενος εκμεταλλευόταν την επιχείρηση και κατά το έτος 2008 πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, καθόσον το κατάστημα είχε σφραγισθεί από το και δε λειτουργούσε από τις 3-8-2007, ενώ και η άδεια λειτουργίας εκδόθηκε το έτος 2009 (βλ. με αριθμ. πρωτ. 6048/26-7-2007

ειδοποίηση του , με αριθμ. πρωτ. 8287/8-10-2007 απόφαση σφράγισης, με αριθμ. 11/2009 άδεια ίδρυσης και λειτουργίας καταστήματος και με αριθμό 551/2009 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης). Κατόπιν των προαναφερομένων η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος ετησίως στους ενάγοντες για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου

Φύλλο της υπ' αριθμ. 138/2011 απόφασης του Πολ/ους Πρωτοδικείου Κατερίνης

(Τακτική Διαδικασία)

στο παραπάνω κατάστημά της για το έτος 2007 ανέρχεται στο ποσό των 3.300,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 19% ύψους 627,00 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 3927,00 ευρώ. Η ένσταση του εναγομένου ότι η αξίωση καταβολής ποσού πολλαπλάσιου αυτού που ο ίδιος κατέβαλε στην ΑΕΠΙ υπερβαίνει τα όρια του άρθρου 281 ΑΚ πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη, καθώς και αληθή υποτιθέμενα τα πραγματικά περιστατικά που περιγράφονται δε συνιστούν υπέρβαση των ορίων που θέτει το ως άνω άρθρο.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να καθοριστεί ως οφειλόμενη από τον εναγόμενο, για το έτος 2007 ενιαία και εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες και δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου, το συνολικό ποσό των 3.927,00 ευρώ, το οποίο αυτός πρέπει να καταβάλει στους ενάγοντες νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Περαιτέρω, και επειδή αναγκαίο στοιχείο, για την από τον καθένα από τους ενάγοντες διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους αυτής, συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος κατά την επίδικη χρονική περίοδο, ενώ, σύμφωνα και με όσα έχουν εκτεθεί στη νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, αυτός έχει υποχρέωση από το νόμο (άρθρο 56 παρ. 4 Ν. 2121/1993) να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελεί δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό το αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους για το επίδικο χρονικό διάστημα και συγκεκριμένα για το έτος 2007. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση εκτέλεσης της απόφασης δε θα επιφέρει βλάβη στους ενάγοντες, ούτε συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι προς κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής και πρέπει επομένως να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμο το σχετικό αίτημα. Τέλος, ο εναγόμενος, λόγω της μερικής ήττας του στην παρούσα δίκη, πρέπει να καταδικαστεί στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων (άρθρ. 178 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως αυτά προσδιορίζονται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες ο εναγόμενος, για την εκ μέρους του, κατά το έτος 2007 μετάδοση και δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων - χρήση υλικών φορέων ήχου με δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του, στο συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εννιακοσίων είκοσι επτά ευρώ (3.927,00 ευρώ).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες το ως άνω ποσό των τριών χιλιάδων εννιακοσίων είκοσι επτά ευρώ (3.927,00 ευρώ) νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

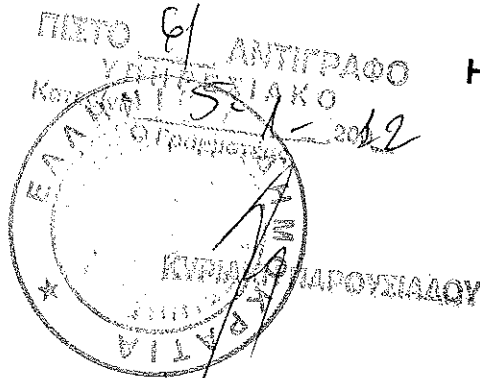
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να προσκομίσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά το έτος 2007, προκειμένου αυτοί να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων ογδόντα (480) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ στην Κατερίνη, την 18/7/2011 και **ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ** σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στον ίδιο τόπο, την 8/8/2011, χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

[Handwritten signature]

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[Handwritten signature]